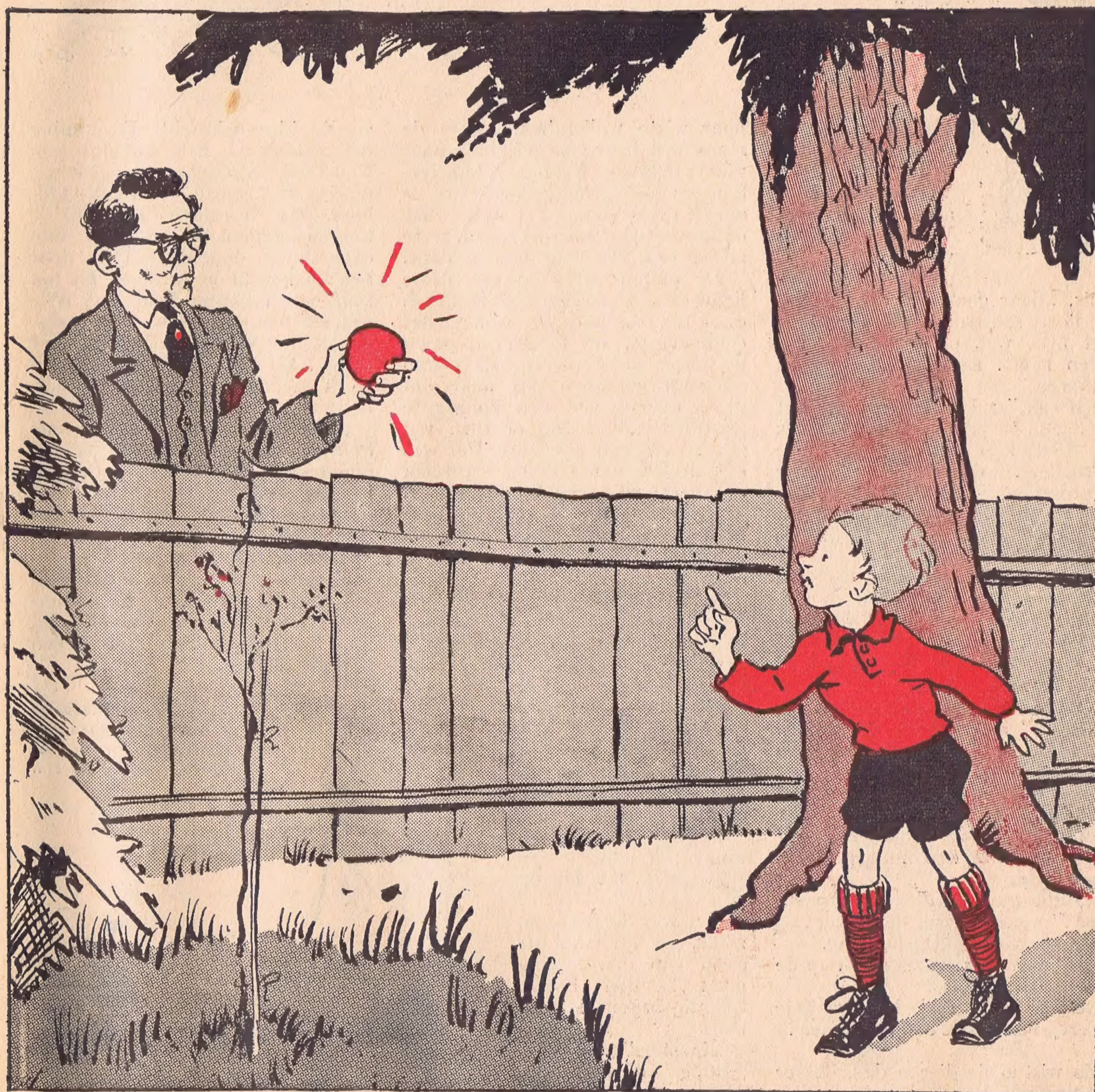
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 16 JUNI 1938

„IS DIE BAL VAN JOU, JOCHIE ?"
„HUM.... MENEER, IS ER ERGENS EEN RUIT STUK ?"
„NIET DAT IK WEET."
„JA, MENEER, DIE BAL IS VAN MIJ."

HET KABOUTERMUTSJE

DOOR CORRY ERKENS.

ROMMELEBOM, rommelebom. Wat was dat? Verschrikt keken alle dieren op! Wat zou er toch wel zijn?

„Kijk," piepte een muis, „daar gaat broeder kikker. Hij heeft een trommel om hangen. Het lijkt wel, of hij iets te vertellen heeft. Laten we eens goed luisteren."

„Kwak," zei de kikker, vóórdat hij begon te praten. Daarna sprak hij met zijn luide kikkerstem: „Broeders, de kabouterkoning Banto roept iedereen op om vannacht naar hem te komen luisteren. Hij heeft iets heel belangrijks te vertellen."

Nu, dat zou vast wel wat heel gewichtigs zijn, anders liet de kabouterkoning dat niet zo door de kikker omroepen.

„Waar moeten we komen?" vroeg de kleine vink.

„Bij de koningspaddenstoel natuurlijk!" antwoordde de kikker. Hij wilde eerst een beetje boos op de vink worden, maar ach, het vinkje was nog zo jong, dat het ook eigenlijk niet kon weten, dat koning Banto de vergadering der dieren altijd bij de koningspaddenstoel hield.

„Jullie moeten allemaal komen, hoor!" waarschuwde de kikker nog eens, voordat hij verder ging.

„Ik kom vast en zeker," riep de zwarte kat.

„Goed, hoor, zusje kat, breng je broertjes en zusjes ook maar mee!"

Zo wisten de dieren dus, dat er een grote vergadering zou zijn bij de koningspaddenstoel.

Toen de zon was gaan slapen in haar witte wolkenbed, kwam de maan met haar gele gezicht in haar plaats te staan. Met haar schijn verlichtte zij een groot gedeelte van de aarde, maar vooral de plaats, waar de koningspaddenstoel stond, zette zij in een prachtig helder licht.

De dieren zaten in een grote kring rond de paddenstoel. De hond, de muis, de kat, de kikker, het eekhoorntje, de leeuwerik, o, en nog veel meer dieren. Ze waren allemaal gekomen om naar het grote nieuws van den koning te luisteren. „Wat zou er toch wel zijn?" vroegen ze elkaar. Het was een drukte van belang, want elk der dieren wilde het 't beste weten.

„Stil," riep het vlugge eekhoorntje opeens, „daar komt de koning aan, nu zullen we het zo dadelijk weten."

Ja, werkelijk, daar kwam de kabouterkoning. Twee kleine kabouters droegen de slippen van zijn prachtige hermelijnen koningsjasje en op zijn hoofd — nee, zoiets moois hadden de meeste dieren nog nooit gezien — daar stond 'n kleine gouden kroon. Wat schitterend zag de koning eruit!

„Floep," zei de koning en met één sprongetje zat hij op zijn troon.

Het was doodstil nu, zodat ze allemaal de stem van den koning goed konden horen, toen hij begon te spreken.

„Luister," zei hij. „Jullie weten wel, dat de mensen veel aan sport doen. Dat heeft mij nu op een aardig idee gebracht. Ik, koning der kabouters, heb namelijk een wedstrijd uitgeschreven voor de dieren. Het wordt een soort veldloop. We beginnen hier bij de koningspaddenstoel en gaan dan over sloten, door de weiden, door het klaverveld en eindigen bij het huis van kabouter Mantorijs. Wie het eerst aankomt, wint de prijs, die ik hiervoor uitloof. Kijk. hier is hij " En met allebei zijn handen hield de koning een prachtige kaboutermuts in de hoogte.

„Wie deze muts wint," zei de koning, „zal voortaan steeds aan alle feesten der kabouters mogen meedoen. Jullie weten wel, dat daaraan alleen bij hoge uitzondering dieren mogen deelnemen."

Wat sprak de koning dat plechtig! De dieren werden er helemaal stil van. Maar toen de kleine Mantorijs riep: „Leve de koning," ja, toen barstten de dieren ook in een luid gejubel los.

Twee kleine kabouters droegen de slippen van zijn prachtige hermelijnen koningsjasje....

„Morgennacht, als de maan weer schijnt," ging de koning verder, „zijn dus allen, die aan de wedstrijd willen meedoen, hier bij de koningspaddenstoel."

Met die woorden sloot de koning de vergadering.

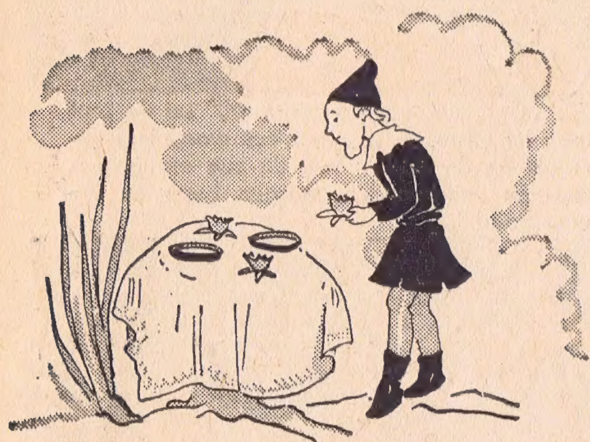
De dieren spoedden zich allemaal vlug naar huis, want ze wilden een beetje uitgerust zijn voor de komende strijd.

De volgende nacht was het bij de koningspaddenstoel 'n drukte van belang. Wel dertig dieren deden aan de wedstrijd mee.

„Nu," zei de koning, toen allen vertrokken waren, „ik ben benieuwd, wie het wint!"

Hij ging daarop met zijn gevolg naar het huis van Mantorijs om de dieren te zien aankomen.

„Het duurt lang," zei de koning,

Naast de bordjes zetten ze kleine blauwe bloemkelkjes....

„ik krijg honger. Laten we maar wat eten."

Vier rappe kabouters dekten gauw 'n paar paddenstoelen. Naast de bordjes zetten ze kleine blauwe bloemkelkjes, waarin ze zoete dauw hadden opgevangen. Ze wisten wel, dat de koning zoveel van die drank hield.

Juist toen de koning zijn heerlijk maal had genuttigd, kwam in de verte een dier aanlopen. Dat was vast de winnaar.

Ja, hoor, hijgend en wel kwam daar de hond aan.

„Leve de winnaar," riepen de kabouters.

De hond was overgelukkig, dat hij de wedstrijd gewonnen had en daarmede het kaboutermutsje had verdiend.

Onder gejuich zette de koning hem het mutsje op zijn kop.

„Maar nu moet je mij eens vertellen, waar de anderen zijn gebleven," zei de koning.

De hond gaf een heel verhaal van de wedstrijd. Eerst was hij een poosje met de kat gelijk gebleven, maar toen ze voor een sloot kwamen, kon de kat niet verder, omdat zij niet kon zwemmen. Ja, en zo was het bijna met alle dieren gegaan. Die wel konden zwemmen, konden weer niet zo hard lopen als de hond en die hard konden lopen, konden weer niet zwemmen. En het konijn! O, de hond lachte, toen hij dat aan den koning vertelde. Dat domme konijn was gewoon in het klaverveld blijven snoepen en had toen helemaal niet meer aan de wedstrijd gedacht!

„Nu," zei de koning, „dat is wat moois. Maar jij hebt in ieder geval het kaboutermutsje eerlijk verdiend en ik ben blij, dat jij voortaan bij onze feesten zult zijn!"

En zo was dus de hond de winnaar van de wedstrijd. De hondenfamilie was maar wat trots op het kaboutermutsje.

„We moeten 't goed bewaren," zei de oudste hond, „want anders zou het misschien wel eens gestolen kunnen worden."

Nu, dat was een goed idee van de hond, want de katten zaten al met hun koppen bij elkaar om te overleggen, op welke manier zij het kaboutermutsje zouden kunnen bemachtigen.

„We moeten vlug zijn," zei de kat Mimi, „anders hebben de honden het mutsje al achter slot en grendel."

Mimi nam op zich het mutsje bij de honden te gaan stelen.

Toen het heel donker was, sloop zij met grote passen naar het huis van de honden toe.

„Rats," deed ze met haar poot en op een holletje liep ze met het kaboutermutsje naar de katten terug.

Er heerste grote vreugde in het kattenkamp en Mimi was de heldin.

„Maar nu verstoppen wij het mutsje beter dan de honden het gedaan hebben. hoor," zei de oudste kat, „anders komen ze het weer terughalen."

Zo gezegd, zo gedaan. Met z'n allen gingen ze naar de grote eikeboom, die op het erf van boer Klaassen stond. In de eik was een klein hol, zo klein, dat alleen de jongste kat er in kon kruipen.

„Nu," zeiden de katten, „daar ligt het mutsje veilig. De honden kunnen er daar niet bijkomen."

Ja, dat was wel zo, doch de katten hielden geen rekening met de muizen.

Want toen de hond de wedstrijd gewonnen had, waren zij net als de katten jaloers op de bezitters van het kaboutermutsje.

Op een nacht snuffelde een der muizen op het erf van boer Klaassen om wat eten te vinden, en zo kwam hij ook in het eikenhol.

„Wat was dat?" Zijn kleine ronde muizenogen puilden helemaal uit van verwondering, toen hij daar zo maar opeens tegenover het kaboutermutsje stond.

Vlug liep hij naar huis om het de andere muizen te gaan vertellen.

„Wat moeten we daar nu mee doen?" vroegen ze aan elkaar.

„Weet je wat," zei de oudste, die al heel veel had meegemaakt, „het beste is, als we het mutsje gewoon opeten. Dan hebben we het voor altijd in ons bezit!"

Dat was een reuzenidee van die oude muis. Dat ze daar niet eerder aan gedacht hadden! Wat zouden die katten en honden nu op hun neus kijken!

In optocht ging het naar het eikenhol. De glimwormen, die toevallig ook op de weg waren, hadden plezier in het geval en uit vreugde verlichtten zij het gehele pad naar de eikeboom.

Rats, rats, knarreknarreknar, klonk het en daar ging het mooie kaboutermutsje aan stukken. Iedere muis at er een stukje van op.

„Ziezo," zei de oudste muis, toen het mutsje helemaal was opgegeten, „daar zullen we nu toch verder geen ruzie over krijgen."

Ja, dat dacht die muis nu wel, maar dat was toch niet zo. Want sinds die tijd loerden de katten steeds op de muizen en als ze hen te pakken kregen, aten ze ze op, om op zo'n manier toch maar weer hun mooie kaboutermutsje te bemachtigen.

En de honden loerden op hun beurt op de katten. En deze dierenruzie is nooit bijgelegd.

Want jullie weten immers wel, dat de hond en de kat en de muis nog steeds niet in vrede leven!

En dat alles om het mooie kaboutermutsje, dat koning Banto heeft uitgeloofd.

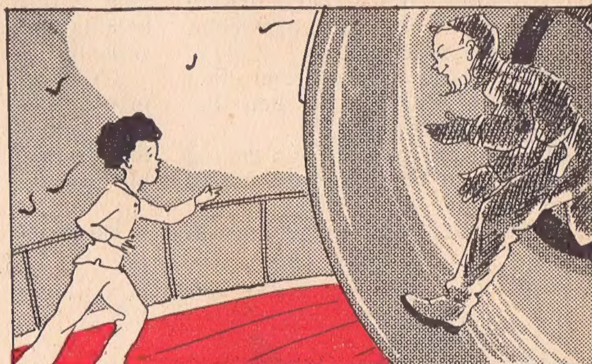

SAN MIN

DE STAD ONDER ZEE

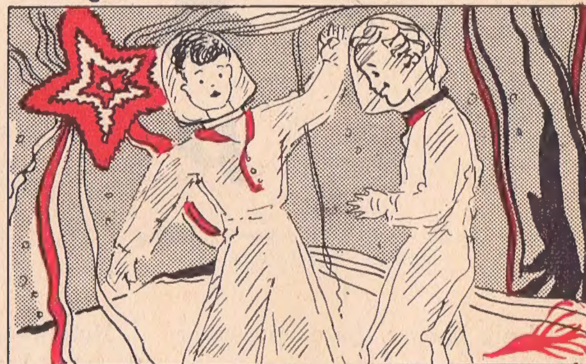
49. De kogel hing vol zeewier, maar door het raampje konden ze het lachend gelaat zien van den professor. Frans keek erg wantrouwend naar het vreemde ronde ding, dat in de lucht hing te zweven.

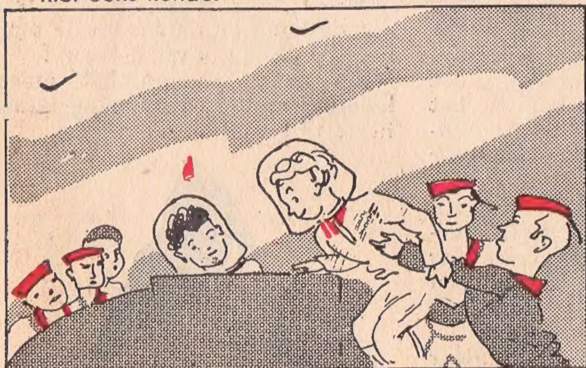
50. „De proef is goed geslaagd," zei de prof toen hij uitstapte. „Ik heb een wandeling gemaakt op de bodem van de zee en nergens last van ondervonden. Morgen beginnen we voor goed."

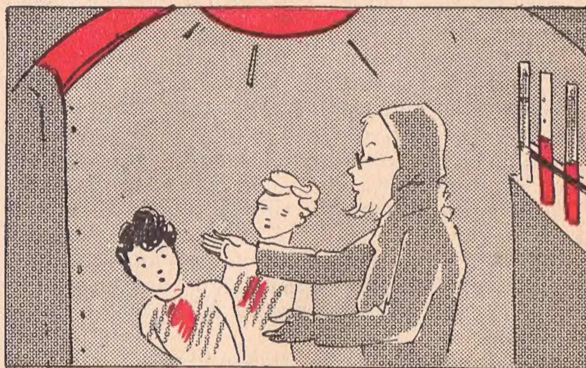
51. Ben en Frans waren die avond in het laboratorium, waar ze hun laatste instructies kregen. Frans was erg verwonderd, toen hij die instrumenten allemaal zag, waarvan hij het gebruik niet eens kende.

52. „Dat is jullie pak," zei de prof. Het zag er net uit als een doorzichtig vlies en het paste heel secuur aan een glazen bol, waarin ze hun hoofd moesten steken. Ze moesten het even aantrekken om alvast te wennen.

53. De volgende dag was erg opwindend. Zodra ze in hun pakje zaten, konden ze elkaar wel zien maar niet horen. Een paar matrozen tilden hen op en lieten hen zachtjes neer in de kogel. Het grote avontuur begon.

54. Toen klapte het luik dicht. Lichten gingen aan en de ronde lift begon te dalen. „Kijk," zei de prof, „daar zien jullie 'n deur die alleen onder water opengaat. We zijn dadelijk beneden. We moeten de pakken nu maar weer aantrekken."

HET LANGE KONINGSKLEED

WERD INGEVOERD DOOR *KAREL VII* VAN FRANKRIJK 1422-1461 DIE DAARVOOR EEN GOEDE REDEN HAD. HIJ HAD NAMELIJK KROMME BENEN

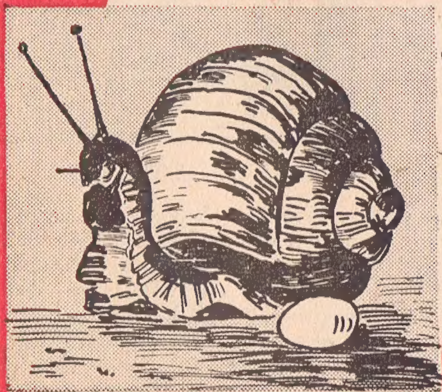
EEN UNIEK FANFARECORPS

IS DE WIELRIJDENDE MILITAIRE KAPEL, WAARVAN HIER ENKELE MUZIKANTEN WORDEN AFGEBEELD NATUURLIJK MOET MEN DEZE KAPEL ZOEKEN IN EEN LAND, WAAR DE FIETS IN HOGE ERE WORDT GEHOUDEN EN DAT LAND IS.... *NEDERLAND*.

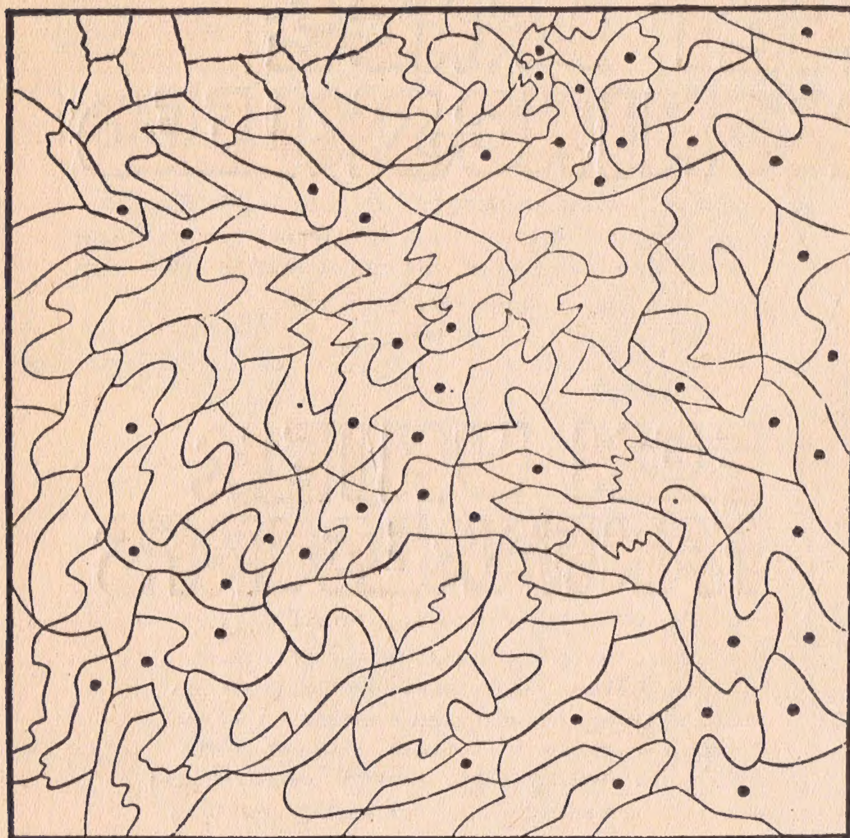

ER ZIJN SLAKKEN,

DIE EIEREN LEGGEN, WELKE ZO GROOT ZIJN ALS MUSSENEIEREN

BONT ALLERLEI

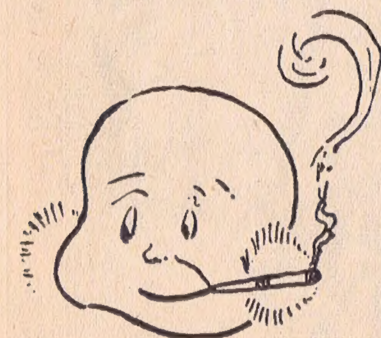

Krijgen is de kunst

Zo'n hapje zou hij wel willen, maar al het gespring en gejank helpt hem niets. Het nootjesbaasje zit hoog en droog op z'n tak en denkt: spring jij maar, ik blijf zitten.

Kijk maar eens, wat een moeite de aanvaller doet. Maar of 't hem zal baten? Wij hopen van niet.

Alle hokjes met eén punt erin even kleuren.

Raadselrijmpje

Mijn eerste heeft men nodig.
Wil men in leven zijn.
Mijn tweede toont verbazing,
En somtijds ook wel pijn.
Mijn derde is een plas water,
Geen meer of vijver, hoor.
In mijn geheel, zeg, weet je 't,
Daar gaat het vliegtuig vóór.

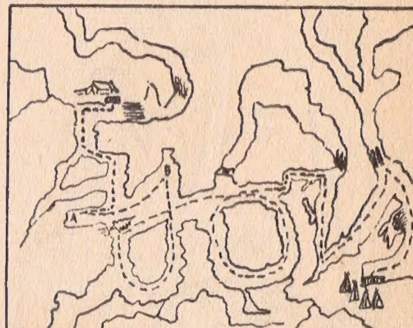
Drie-woorden-rebus 29

Het eerste woord houdt verband met vuur en rook. Het tweede is iets, wat kinderen dolgraag zien in 't Jan Klaassenspel. En het derde betekent dat iemand heel erg overspannen is en ontoerekenbaar.

Oplossingen vorig nummer

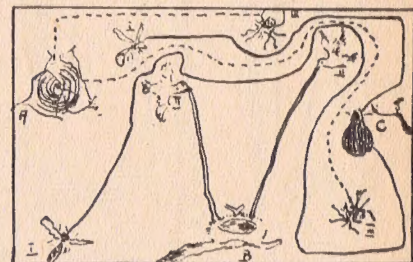
SPOORZOEKERS No. 3

DRIE-WOORDEN-REBUS 28

1. Komkommer (kom-(s)komme(e)r).
2. Oplosbaar (op-los-ba-a(s)r).
3. Kinderachtig (k-in-d-er-acht-(e)ig).

HOE LOPEN DIE WEGEN?

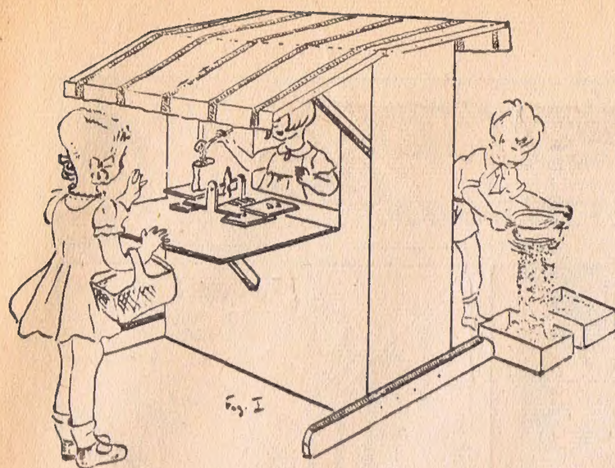

...... weg der spinnen.
——— weg der bijen.
=== weg der vogels.

Waar is die visser?

Wanneer de vissers uit zijn en de storm opzet, is alles wat zich aan de kust bevindt vol bange verwachting en vol hoop dat het broze schuitje het zal kunnen bolwerken. Moeder en kind kijken uit naar vader, die op zee zwalkt. Maar vader heeft de storm zien aankomen en is al lang aan de kant. Kijkt eens of jullie hem kunnen vinden.

'N VERKOOPTENTJE

GOED EN GOEDKOOP KNUTSELEN

Veel moeilijkheden zitten hier niet aan vast.

In fig. I zien jullie hoe 't hele gevalletje er uitziet, nadat het is afgewerkt.

Fig. II geeft de voorzijde, de kant dus waar de „klantjes" staan en waar een luikje is met twee scharniertjes, dat op 'n steunhoutje neervalt. Daar wordt ook de weegschaal op gezet.

Fig. III geeft de achterkant, waar de verkoper of 't verkoopstertje zich bevinden om te bedienen. Op de plankjes zet je natuurlijk alles wat je wilt verkopen of afwegen.

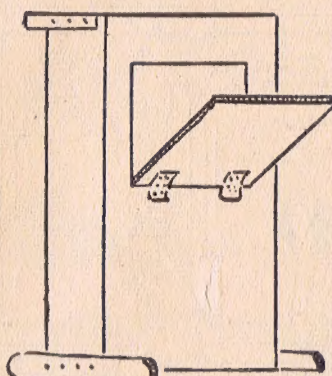
Fig. IV geeft de weegschaal. Want je maakt natuurlijk alles zelf.

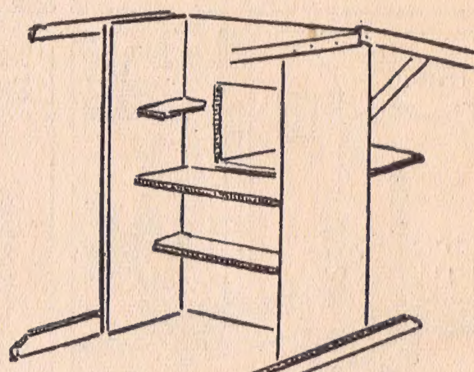
De bovenkant van 't tentje beschut je tegen zon, regen of wind met trijp. Een paar leuke helle tinten doen het hem wel.

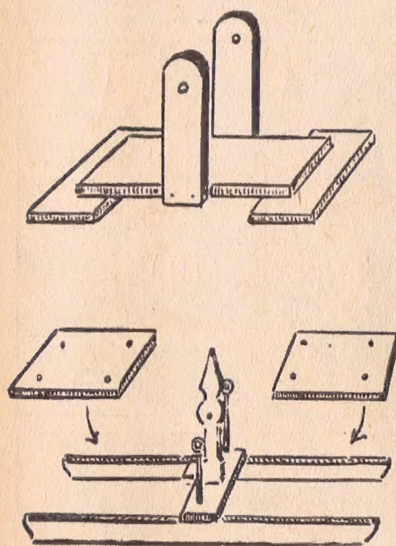
Heb je geen trijp, dan zal 'n oud laken of 'n lichte deken het ook wel doen. Ten minste tegen de zon. Denk erom geschaafd hout te nemen, anders kun je 't geen aardige verflaag geven.

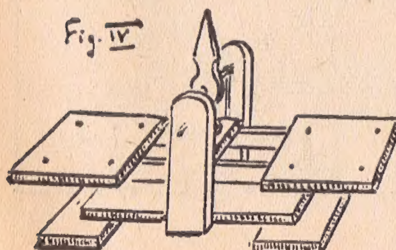
Grootte en breedte kies je zelf, al naar gelang je een tentje wil maken voor twee of meer bedienden of uitsluitend voor een. Dan kunnen jullie om beurten bedienen en kopen.

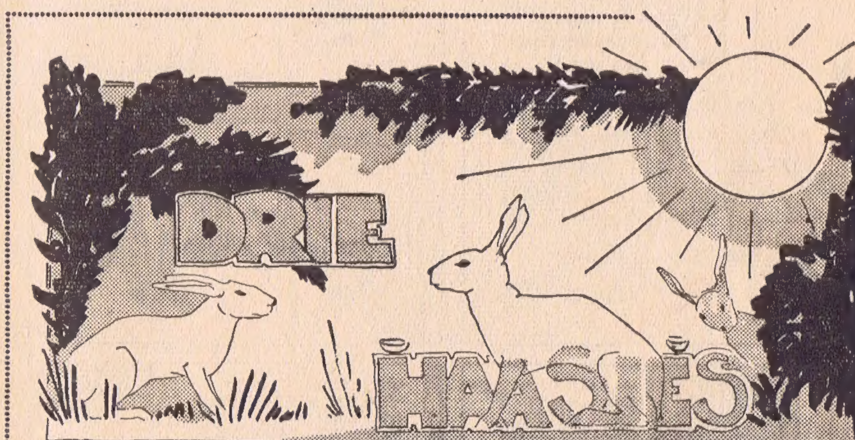
Wie 't te moeilijk vindt, zal wel eens bij vader aankloppen om een beetje leiding en hulp. Aan zo'n verkooptentje kun je in de zomer, vooral in de vacantie, die nabij is, heel wat plezier beleven.

DOOR JANNIE SPRUIT

Drie haasjes speelden in het bos,
Bij held're maneschijn,
Ze dansten op het groene mos,
En dronken notenwijn.

Het maantje keek 't glimlachend aan....
En scheen nog eens zo hel!
Ze dachten niet aan heen te gaan,
En zeiden: „'t kan nog wel...."

Maar eensklaps hoorden ze 'n geluid....
In 't dichte struikgewas,
't Was.... Reinaard Vos, o die schavuit!
De haasjes vluchtten ras.

De plek lag nu verlaten weer....
Geen notenwijn en haasjes meer!
De glimwormpjes waren weggegaan....
Maar aan de hemel stond de maan.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

VERZORGT ZIJN BAGAGE!

12

